

РЕШЕНИЕ

№ 1234

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20231100505902 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение №5350/05.04.2023 г., постановено по гр. дело №49528/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 40 състав, ответницата К. Ж. е осъдена да заплати на „Топлофикация Софи“ ЕАД на основание чл. 79, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД сумата от 1 812,21 лв., представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2020 г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. ****, ведно със законната лихва, считано от 12.09.2022 г. до окончателното погасяване на вземането и сумата от 392,35 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 15.09.2019 г. до 31.08.2022 г., като е отхвърлена претенцията за главница за разликата над уважения размер до пълни предявен размер от 3 588,89 лв. като погасена по давност, както и за обезщетение за забава за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 777,01 лв.

Срещу решението в срока по чл. 259 ГПК е постъпила въззивна жалба от ответницата К. Ж. с оплаквания за неправилност и необоснованост на същото. В жалбата се релевират доводи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че ответницата е приела наследството на своите родители, тъй като ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване приемане на наследство от страна на наследника по закон. На следващо място се твърди, че липсвало договор между наследодателите на ответницата и ищцовото дружество, както и между последното и ответницата по делото и същите не са подавали заявление за присъединяване към мрежите

на „Топлофикация София“ ЕАД. Отделно се изтъква, че е несъстоятелен изводът на съда, че сградата в режим на ЕС, в която се намира и процесният апартамент, е била присъединена към мрежата на ищцовото дружество и има сключен договор с третото лице- помагач – „Бруната“ ООД, а представеният от страната на ищеца договор е нищожен, поради противоречие на закона и липса на законоустановената форма. По-нататък са изложени съображения, че цената на претендираната топлинна енергия не е утвърдена по надлежния ред, липсва законосъобразно откриване на партия на името на ответницата и на нейните наследодатели. Като неправилно се обжалва и решението на съда в частта, в която в полза на ищеца е присъдена мораторна лихва, тъй като се поддържа, че ищецът не е доказал изпадането в забава от страна на длъжника. По така изложените съображения се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на решение, с което предявените от ищеца искове да бъдат отхвърлени в цялост. Претендират се съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, с който оспорва същата като неоснователна и моли въззивния съд да я остави без уважение и да потвърди обжалваното първоинстанционно решение, както и да присъди разноски в полза на дружеството.

Третото лице – помагач „Бруната“ ООД не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му - в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т.1 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.дело № 1/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС. Решението в частта, в която е отхвърлен искът за главница за разликата над уважения размер до пълни предявен размер от 3 588,89 лв. като погасен по давност, както и за обезщетение за забава за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 777,01 лв. не е обжалвано и е влязло в сила, поради което не е предмет на настоящата въззивна проверка.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен

акт констатации /чл.272 ГПК/. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, изложил е подробни мотиви, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи настоящата въззивна инстанция намира, че към изложените правни и фактически констатации на първоинстанционния съд следва да се добави и следното:

Районният съд е бил сезиран от ищцовото дружество „Топлофикация София“ ЕАД с осъдителен иск по чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 150, вр. чл. 153 ЗЕ, вр. чл. 86 ЗЗД срещу ответницата К. Ж. за заплащане на сумата от 3 588,89 лв., представляваща главница за доставена топлинна енергия в периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., както и сумата от 777,01 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 15.09.2019 г. до 31.08.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 12.09.2022 г. до окончателното погасяване на вземането. По така предявеният иск в тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационна връзка между страните, както и количеството и цената на доставената топлинна енергия. В тежест на ответника е да докаже, че вземането в погасено, както и възражението за погасителна давност. По иска за обезщетение забава в тежест на ищеца е да докаже наличието на изискуемо вземане, както и изпадането на забава от страна на длъжника. В тежест на ответника е да докаже своевременно погасяване на вземането.

Съгласно чл. 150 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията. Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ предвижда, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Битов клиент по смисъла на закона, съгласно дефиницията, предвидена в §2а от ДР към ЗЕ, е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа се извършва въз основа на писмен договор със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които имат качеството на клиенти на топлинна енергия за битови нужди по чл. 153, ал. 1 ЗЕ. В това си качество те дължат цената на доставената топлинна енергия. Съгласно действащата нормативна уредба не се изисква съгласие на всички етажни собственици, а присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа става въз основа на решение на общото събрание на етажната собственост при сключен писмен договор между производител и потребител (чл.138 ал.1 ЗЕ), а прекратяване на топлоснабдяването е уредено като възможно само при постигнато съгласие

между всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сградата (чл.153 ал.2 ЗЕ). Отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата (чл.153 ал.6 ЗЕ).

Съгласно чл. 48 от ЗН, наследството се придобива с приемането му. Приемането произвежда действие от откриването на наследството. Приемането може да стане с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството; в този случай приемането се вписва в особена за това книга. Приемане има и когато наследникът извърши действие, което несъмнено предполага неговото намерение да приеме наследството, или когато укрие наследствено имущество. В последния случай наследникът губи правото на наследствен дял от укритото имущество.

В настоящия случай ответницата в хода на цялото производство поддържа, че *„по делото липсват доказателства, че е приела наследството“*. В нито един момент обаче не е оспорила изрично факта на приемане на наследството. Когато наследникът-ответник не оспорват факта на приемане на наследството, то не е в тежест на ищеца да установява факта на приемане при условията на пълно и главно доказване /в този смисъл Решение № 437/17.01. 2012, постановено по гр. дело №70/2011 по описа на Върховния касационен съд, III ГО/. Следователно неоснователно се явява оплакването на въззивника, че ответницата не е страна по договора за доставка на топлинна енергия, тъй като не е наследила процесния недвижим имот.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване /в този смисъл ТР №2/2018 по т. дело № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС/. Следователно неоснователно се явява и оплакването на въззивника за липса на договор между ищеца и ответницата и нейните наследници.

По отношение на оплакванията, касаещи облигационната връзка между ищцовото дружество и третото лице-помагач, съдът намира, че в допълнение към мотивите на първоинстанционния съд следва да добави, че присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба No 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по

сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия /арг. от ТР №2/2018 по т. дело № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС/.

Само за пълнота следва да бъде посочено, че е неоснователно и оплакването на въззивницата, че липсва законосъобразно откриване на партида на името на ответницата, респективно на нейните наследодатели. Задължението на потребителите на топлинна енергия за откриване на партида произтича от ОУ на топлофикационното дружество, а именно чл. 12, т.12 съгласно който при придобиване на топлоснабден имот или на вещни права върху такъв имот да поиска в 30 (тридесет) дневен срок от придобиване на собствеността или вещните права от Продавача да му бъде открита партида. Следователно това задължение е в изпълнение на договора за доставка на топлинна енергия на страната купувач, определен от ОУ като „клиент, а не е предпоставка за сключването и валидността на такъв.

Не може да се сподели и изложеното във въззивната жалба оплакване, че ищецът не е оказал необходимото съдействие на ответницата, поради което последната не е изпаднала в забава. Съгласно чл. 33, ал.1 от ОУ на топлофикационното дружество, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно това задължение е срочно по смисъла на чл. 84 ЗЗД и става изискуемо автоматично с изтичане на срока: *„Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му“*/. В настоящия случай не е относим и въпроса за извършени отчети и издадени фактури, тъй като исковата претенция е предявена за заплащане на конкретно количество топлинна енергия, доставена в конкретен период от време, за които обстоятелства по делото е назначена и изслушана СТЕ.

По изложените съображения и поради съвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и обосновано в обжалваните части, а подадената въззивна жалба следва да бъде оставена без уважение.

По разноските:

При този изход от спора и на основание чл. 78, ал.1 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия разноски за настоящото въззивно производство. С отговора на въззивната жалба въззиваемият претендира юрисконсултско възнаграждение, чийто размер, на основание чл.

78,ал.8 ГПК, вр. чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва да бъде определен в размер на 100 лв.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №5350/05.04.2023 г., постановено по гр. дело №49528/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 40 състав **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78,ал.1, вр. ал. 8 ГПК, К. Й. Ж., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. **** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“, № 23Б **сумата от 100 лв. /сто лева/** – юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца – „Бруната“ ООД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 280,ал.3,т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____